

POTŘEBUJEME

ROLAND SCHIMMELPFENNIG

PRASKLEJ SVĚT

REŽIE
PŘEKLAD
DRAMATURGIE
SCÉNA A KOSTÝMY
HUDEBNÍ SPOLUPRÁCE
ASISTENT REŽIE

MICHAL DOČEKAL
JANA SLOUKOVÁ
KRISTINA ŽANTOVSKÁ
MARTIN CHOCHOLOUŠEK
MICHAL NOVINSKI
MICHAL MORAVEC

OBSAZENÍ

TOM
SUE
MARIA
SOPHIA
JARED

JIŘÍ ŠTRÉBL
PETRA TENOROVÁ
IVANA UHLÍŘOVÁ
MARTINA JINDROVÁ
TOMÁŠ WEISSER

INSPICE
NÁPOVĚDA

DANIELA SIMČIŠIN DEYLOVÁ
VERONIKA KOUDELKOVÁ

Poděkování Janě Burianové za získání
dříců listů palmy kokosové (*Cocos nucifera*).

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčičin. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Jana Kohoutová. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký. Výroba dekorace Petr Vaňáč CENTRUM REKLAMY s. r. o.

TOM

ŽÁDNÝ TREST NEPŘIJDE. ŽÁDNÝ TREST NEEXISTUJE. BŮH NIKOHO NETRESTÁ. BŮH UŽ DLOUHO NIKOHO NETRESTÁ. SVĚTEM SE ŠÍŘÍ PRASKLINA, JAK ŘÍKÁTE. SPOLEČNOST SE ROZLAMUJE. POKUS PŘEKONAT SOCIÁLNÍ DIFERENCE, KULTURNÍ ROZDÍLY A EKONOMICKÉ PROPASTI ZTROSKOTÁ NA STRACHU, PŘEDSUDCÍCH, LENOSTI, NENÁPADITOSTI, NACIONALISMU A NAKONEC SAMOZŘEJMĚ NA CHAMTIVOSTI, NA EKONOMICKÝCH MECHANISMECH TRHU A NA GLOBÁLNÍM KOLONIÁLNÍM MYŠLENÍ.

TAKHLE JEDNODUCHÝ TO JE.

NEJDE O KULTURY. A TAKY NEJDE O KREV. NEBO O ODPAD. NEBO O KOUŘ NEBO O RUDÉ SLUNCE. O MRTVÉ RYBY. JDE O PENÍZE. NAKONEC JDE VŽDYCKY O MOC A JDE O PENÍZE, PROTOŽE PENÍZE JSOU MOC.

PRVNÍ SVĚT ZOTROČUJE TŘETÍ SVĚT. HORNÍ VRSTVA ZOTROČUJE SPODNÍ VRSTVU. KOLIK RAN BY NÁS MUSELO POSTIHNOUT, ABYCHOM MY, VEDOUcí PŘISLUŠNÍCI VLÁDNOUCÍ TŘÍDY, BYLI PŘIPRAVENI NABÍDNOUT NAŠIM OTROKŮM MÍSTO U BOHATĚ PROSTŘENÉHO STOLU? ŘEKA KRVE NEBO ŽÁBY A KOBYLKY TO ROZHODNĚ NEVYŘEŠÍ.

CÍTÍM SE VÍC EVROPANEM NEŽ NĚMCEM

ROZHOVOR S ROLANDEM SCHIMMELPFENNIGEM

Svou hru *Prasklej svět* jste napsal před čtyřmi lety. Byl jste dost prorocký, ale přesto, není dnes prasklina mezi těmi, kdo řídí svět, a těmi, kdo nesou následky jejich vlády, ještě větší a hlubší? Napsal byste tuto hru dnes jinak?

Před čtyřmi lety, kdy jsem svou hru psal, jsem ani nemusel být prorocký. Vlna z odpadků a krve, která se na nás valí, existovala už tehdy, stejně jako dnes, a bohatí, většinou starší muži, kteří rozhodujícím způsobem určují osud světa, byli také už tehdy. Svět se samozřejmě za poslední čtyři roky proměnil, kvůli pandemii, kvůli stále viditelnějším klimatickým změnám, ale svou hru, která stejně jako divadlo může pouze následovat naši stále vyhocenější realitu, bych asi zásadně jinak nenapsal – prasklina je prasklina, dnes i tehdy.

Všichni chtějí peníze a „peníze, přestože znemenají moc, už nic neřeší“. Paradox. Je jich ve

vaší hře víc. Jaký nový koncept společnosti potřebujeme? Jakou perspektivu?

Otázka samozřejmě míří trochu dál, než bych zde mohl odpovědět. Zrovna Tom, ten „starý, bílý, bohatý muž“, ve hře sám říká: „Potřebujeme nový koncept společnosti.“ Globální klimatické změny a globální ekonomická propojenost vytvářejí globální politicko-sociální úkoly a odpovědnosti – a tím i nutnost takového způsobu myšlení a jednání, který by byl zcela v rozporu s nacionalistickými tendencemi, jež všude sílí.

Jaké téma vás nyní, kdy na evropském kontinentu zažíváme po balkánském konfliktu v 90. letech opět válku, zajímá?

Téma zaslepenosti. Téma hybris a naprosté bezskrupulóznosti. V podstatě se jedná o prastará divadelní témata. Putin by si měl možná někdy přečíst Aischylovy *Peršany*.

Deset biblických ran, „boží trest“, který zmiňují představitelé neprivilegované třídy, se týká i jich samotných. Nikdo ve vaší hře jich není ušetřen.

Znamená to, že nikdo z nás nemůže uniknout?

Krise zasahuje nejprve chudé a tím mám na mysli nejen nepriviligované vrstvy v Evropě, ale především obyvatele třetího světa...

Jaký osud čeká Evropu? Je ještě naděje?

Já, ročník 1967, narozený v západním Německu, jsem byl a jsem neskonale šťastný a také hrdý na to, že se cítím „Evropanem“ – ve skutečnosti mnohem víc než „Němcem“. Evropa: jak velkolepý, vizionářský projekt po krvavé minulosti tohoto kontinentu. Nemůžu jinak, než tomu chtít věřit.

Je podle vás perpetuum mobile nadvýroby, nadprodukce a spotřeby zastavitelné? Český filozof Václav Bělohradský říká, že „technická moc nad světem“ je jen jinou formou náboženství.

Toto „náboženství“, abych použil váš termín, je v každém případě iracionální koncept, blud. Nad světem neexistuje žádná technická moc. Myslím, že právě tohle je lekce doby, v níž žijeme. Technická nadvláda je iluzorní pravda. Realita je mnohem komplexnější, a tím člověk dojde brzo k poznání, že perpetuum mobile to prostě není. Neexistuje. Vždycky tu bude nějaká ztráta při tření, a proto je také jasné, že nadprodukce a konzum se musí jednou zastavit.

Velmi obdivuji poetickou stránku vašich her, a to jak v jazyce, tak v motivických liniích a také v kompozici. Máte rád poezii? Čtete poezii? A kdo je vlastně váš oblíbený autor?

Ach, myslím, že mi ještě nikdo nikdy nepoložil otázku, jestli čtu nebo píšu poezii! Odpověď zní: ano, píšu básně, píšu je odjakživa. Básně, které vznikaly a vznikají v průběhu let, jsou něco jako ubíhající, rozsáhlý, nějakým způsobem související a zároveň nesouvislý projekt. Možná se mi z nich jednou podaří udělat knihu, uvidíme. Jeden z mých nejoblíbenějších básníků je určitě Federico García Lorca a moje nejoblíbenější básnička je Anne Sextonová.

Jak jste prožíval ten specifický zastavený čas během pandemie?

Hrozně, prostě hrozně. Byla to doba temnoty, doba strachu a nejistoty, strašlivá, jiné slovo mě nenapadá. Čas nemožnosti. Čas smrti – a kromě toho: čas, kdy nemohlo být divadlo. Opravdu čas velké samoty.

Pracujete v současné době na novém divadelní hře nebo novém románu?

Ano, vlastně vždycky píšu několik projektů najednou. Teď je u mě na prvním místě nový román a potom hra pro děti. Divadlo pro děti jsem si jako autor objevil až v pozdním věku. Mezitím se pro mě stalo velmi důležitým, a to i kvůli svému politickému a sociálnímu potenciálu.

Ve vašich hrách hraje velkou roli zastavení okamžiku. Pohled zblízka na chvíli, ve které se „všechno stane“ a která navždy změní životy zúčastněných. Byl ve vašem životě okamžik, jenž navždy určil vaši cestu – profesní, nebo osobní?

Napadají mě teď téměř výhradně dny narození a úmrtí. Jako první narození mých dvou dcer, potom den, kdy zemřel můj otec, tehdy mi bylo dvacet. A den smrti režiséra, se kterým jsem během deseti let udělal hodné divadlo: Jürgena Gosche.

PTALY SE
KRISTINA ŽANTOVSKÁ
A JANA SLOUKOVÁ
PŘELOŽILA JANA SLOUKOVÁ

DESET EGYPTSKÝCH RAN

MOJŽÍŠ POVĚŘIL HOSPODINA, ABY VYVEDL ŽIDY Z EGYPTA, ALE FARAON ODMÍTAL IZRAELSKÝ LID Z OTROCTVÍ PROPUSTIT. HOSPODIN TEDY SESLAL NA EGYPT DESET RAN. FARAON, PRAVDĚPODOBNĚ MERENPTAH, USTOUPIL AŽ PO DESÁTÉ RÁNĚ.

1. KREV

„Mojžíš a Áron učinili, jak Hospodin přikázal. Áron zvedl hůl a před očima faraona a jeho služebníků udeřil do vody v Nilu a ta se proměnila v krev. Ryby lekly, Nil začal páchnout a Egyptané nemohli vodu z Nilu pít. A krev byla v celé egyptské zemi.“ (Ex 7,20 a 21)

2. ŽÁBY

„Áron vztáhl ruku nad egyptské vody a žáby vylézaly, až pokryly egyptskou zemi.“ (Ex 8,2)

3. KOMÁŘI

„Po celé egyptské zemi se ze všeho prachu země stali komáři.“ (Ex 8,13)

4. MOUCHY

„Dotěrné mouchy vnikly do domu faraonova, do domu jeho služebníků a na celou egyptskou zemi.“ (Ex 8,20)

5. DOBYTČÍ MOR

„Hospodin řekl Mojžíšovi: Předstup před faraona a promluv k němu: Toto praví Hospodin, Bůh Hebrejů: Propust' můj lid, aby mi sloužil! Budeš-li se zdráhat jej propustit a zatvrdíš-li se proti nim ještě víc, tu na tvá stáda, která jsou na poli, na koně, na osly, na velbloudy, na skot i na brav dolehne Hospodinova ruka velmi těžkým morem.“ (Ex 9,1–3)

6. VŘEDY

„Hospodin řekl Mojžíšovi a Áronovi: Naberte si plné hrsti sazí z pece a Mojžíš at' je rozhazuje fa-

raonovi před očima směrem k nebi. Bude z nich po celé egyptské zemi poprašek, který způsobí na lidech i na dobytku po celé egyptské zemi vředy hnisavých neštovic.“ (Ex 9,8 a 9)

7. KRUPOBITÍ

„Když Mojžíš vztáhl svou hůl k nebi, dopustil Hospodin hromobití a krupobití. Na zemi padal oheň. Tak Hospodin spustil krupobití na egyptskou zemi. Nastalo krupobití a uprostřed krupobití šlehal oheň. Něco tak hrozného nebylo v celé zemi egyptské od dob, kdy se dostala do moci tohoto pronároda. Krupobití potlouklo v celé egyptské zemi vše, co bylo na poli, od lidí po dobytek; krupobití potlouklo také všechny polní byliny a polámalo všechno polní stromoví.“ (Ex 9,23–25)

8. KOBYLKY

„Kobylky přilétly na celou egyptskou zemi a spustily se na celé území Egypta v takovém množství, že tolik kobylek nebylo nikdy předtím ani potom. Přikryly povrch celé země, až se na zemi zatmělo, a sežraly všechny byliny na zemi i ovoce na stromech, co zbylo po krupobití. Na stromech a na polních bylinách po celé egyptské zemi nezbylo nic zeleného.“ (Ex 10,14 a 15)

9. TEMNOTA

„Tu nastala po celé egyptské zemi tma tmoucí a trvala po tři dny. Lidé neviděli jeden druhého; po tři dny se nikdo neodvážil hnout ze svého místa.“ (Ex 10,22 a 23)

10. SMRT VŠEHO PRVOROZENÉHO

„Všichni prvorození v zemi zemřou, od prvorozeného syna faraonova, který sedí na jeho trůnu, po prvorozeného syna otrokyně, která mele na mlýnku, i všechno prvorozené z dobytka.“ (Ex 11,5)

(www.starovekyegypt.net)

VÁCLAV BĚLOHRADSKÝ

„Morální kýč nabízí lidem dojetí z obecných principů místo občanské angažovanosti za lepší fungování institucí. Myslím, že v české společnosti je sklon k morálnímu kýčařství velmi silný.

Velká poptávka po etice, která se skrývá za formulacemi jako například udržitelný růst, meze autonomie vědy nebo regulace finančních trhů... nesmí být jen příležitost k lyrickým výlevům v médiích – což často hrozí ekologům – ale argumentovaným projektem na změnu institucí. Ovšem: lze v médiích argumentovat? Je třeba to zkusit!“

„Moderní doba je především sekularizací a to slovo znamená přibližně toto: sekularizovaný člověk chce obstát ve své pozemské nouzi, ve své smrtelnosti, omylnosti, ve svých pochybách. Odmítá náboženství jako příliš laciné východisko ze své lidské nouze. (...) Takové nenáboženské křesťanství nezahání člověka do kouta posledních otázek, na které neumí odpovědět, aby mu pak nabídlo snadné východisko ‚Věř v pánaboha!‘. Sekularizace je doba, v níž člověk v tom koutě posledních otázek obstojí. ‚Ano, vím, jsem smrtelný a omylný, ale útek do náboženství odmítám jako dětinskost,‘ řekne. Čím bude křesťanství pro takového ‚dospělého‘ člověka?

Ano, moderní člověk přijímá svou nouzi ve světě jako základ své existence, a ne jako kout, z něhož musí uniknout nějakým skokem do zaslíbení. Smyslem života není změnit skupenství, stát se nesmrtelným, žít v nějaké jiné dimenzi, než je naše existence jako jednoho z živočišných druhů na křehkém povrchu planety Země. Sekularizace znamená ‚biosolidarititu‘ jako základ našeho vztahu k životu ve všech formách. Člověk je živý stejně jako stromy, zvířata a snad i sama Země, jak praví hypotéza Gaia. Strašné plenění přírody a vraždění jiných živých tvorů, které vyznačuje naši civilizaci, je důsledkem toho, že technická moc nad světem je jen jinou formou náboženství, pokusem uniknout z ‚kouta posledních otázek‘ budováním ‚technického světa blahobytu‘.“

SPOLEČNOST NEVOLNOSTI
(SLON, PRAHA 2014, TŘETÍ VYDÁNÍ)

„Hyperobjekty, jako je globální oteplování, plasty, nukleární arzenály (...) se vymykají pojmu ‚legální odpovědnost‘: nemají žádnou časoprostorovou specifickou, jsou všude, do všeho prosakují, není možné vymezit, ‚kdo‘ je viníkem, ani ‚přesné místo, kde se to stalo‘. (...) Žádný soud nemá k dispozici metriku ani metodiku, nutné k legálnímu vyčíslení škod, k určení výše náhrady pro postižené a odsouzení viníků. (...) Například The Great Pacific Garbage Patch, obrovská rozpínavá skvrna v Tichém oceánu utvořená z plastového odpadu, je typický hyperobjekt: je třikrát větší než Francie, nemá odpovědného viníka nebo svrchovaného vlastníka, žádný ze států na naší planetě nemá legálně vymahatelnou povinnost tento planetární hyperobjekt odstranit; (její) odstranění by ‚zruinovalo jakoukoli zemi‘.“

ČAS PLÉTHOKRACIE
(65. POLE, PRAHA 2022, DRUHÉ VYDÁNÍ)

AUTOR

ROLAND SCHIMMELPFENNIG

Narodil se v Göttingenu. Po maturitě odešel do Istanbulu, kde pracoval jako korektor a novinář v německo-tureckém měsíčníku. V roce 1990 se vrátil a začal studovat režii na Otto-Falckenberg-Schule v Mnichově. Už během studia působil jako asistent režie, mimo jiné v mnichovské Kammerspiele, později v berlínských Schaubühne a Volksbühne a také ve vídeňském Burgtheateru. Do Kammerspiele v Mnichově se později vrátil jako profesionální režisér a dramaturg. V té době začal psát vlastní hry. Prvním textem byla v roce 1993 hra *Fisch um Fisch (Jedna ryba za rybou)* a první hrou uvedenou na jevišti byla *Die ewige Maria* v Theater Oberhausen.

Od roku 1996 působí Schimmelpfennig jako dramatik na volné noze. Jeho hry se uvádějí ve více než třiceti zemích světa včetně Chile nebo Číny.

V roce 1998 odcestoval na rok do USA, kde se věnoval především překladům. Po návratu v letech 1999–2001 působil jako dramaturg berlínské Schaubühne. Od roku 2000 se stal rezidenčním autorem různých německých, rakouských a švýcarských divadel.

Je autorem téměř padesáti her, mezi jeho nejúspěšnější texty u nás patří *Arabská noc*, *Zlatý drak*, *Žena z dřívějšíka*, *Předtím/Potom*, *Push Up 1–3*, *Ambrosie*, *Idomeneus*, *Říše zvířat* nebo *Černá voda*. Je držitelem mnoha významných dramatických a literárních ocenění. V roce 2016 vydal prozaickou prvotinu (česky 2019) *Jednoho jasného, mrazivého rána v lednu na začátku 21. století*, poté publikoval dva další romány *Die Sprache des Regens* a *Die Linie zwischen Tag und Nacht*.

Věnuje se také divadelní teorii a pedagogice. Se svou rodinou žije střídavě v Berlíně a v Havaně.

TVŮRCI

MICHAL DOČEKAL

V Městských divadlech pražských působí od sezony 2018/19. Vystudoval režii na DAMU, poté absolvoval stáž na University of London, Queen Mary and Westfield College. V letech 1991–1994 byl režisérem Divadelního spolku Kašpar, v období 1994–2002 vytvářel jako režisér a umělecký šéf novou podobu pražského divadla Komédie (Divadlo roku 1996). Mezi lety 2002 a 2015 byl uměleckým šéfem Činohry Národního divadla, další dva roky jejím ředitelem. V roce 2011 byl zvolen členem řídícího výboru Unie evropských divadel (UTE) a od roku 2015 do roku 2018 zastával funkci prezidenta této organizace. Pravidelně režíruje na zahraničních scénách (budapešťský Vígszínház, Mad'arské státní divadlo v Kluži, bukurešťské Teatrul Blandra, bratislavská Aréna, Slovenské národní divadlo). Jeho inscenace obdržely řadu ocenění a byly pozvány na mezinárodní festivaly, například Divadlo Plzeň, POSZT v Pécsi, Interferences v Kluži, Festival národních divadel ve Varšavě, MESS v Sarajevu, Festival Iberoamericano de Teatro v Bogotě ad.

MARTIN CHOCHOLOUŠEK

Scénografii vystudoval na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Po absolutoriu byl tři roky v angažmá v Dejvickém divadle, kde je podepsán pod řadou inscenací, např. *Příběhy obyčejného šílenství*. Jeho další významné scénografie jsou *Akvabely* Davida Drábka (Klicperovo divadlo Hradec Králové), které získaly Cenu Alfréda Radoka 2005, *Věc Makropulos* a *Víšňový sad* (Divadlo na Vinohradech) nebo inscenace Národního divadla – Verdiho opera *Macbeth*, *Srpen v zemi indiánů*, *Kámen*, *Co se stalo, když Nora opustila manžela*. Dlouhodobě spolupracuje s režisérem Vladimírem Morávkem a pravidelně působí jako scénograf v zahraničních divadlech (Švédsko, Německo aj.).

JANA SLOUKOVÁ

V Městských divadlech pražských působila od sezony 2019/20 do sezony 2021/22. Po třech ročnících na bohemistice a germanistice FF UK přestoupila na činoherní dramaturgii DAMU a paralelně vystudovala i obor teorie a kritika. Od roku 2008 byla dramaturgyní Klicperova divadla v Hradci Králové a od roku 2017 i jeho uměleckou šéfovou. Během hradeckého angažmá byla také dramaturgyní mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů a spolupracovala s dalšími českými scénami. Kromě praktické dramaturgie se věnuje překladům z němčiny, především oblíbenému autorovi Rolandu Schimmelpfennigovi – *Černá voda*, *100 songů*, *Tuhle noc bude všechno jinak*; pro divadlo Rokoko přeložila hru Philippa Löhleho *Přes čáru* a pro divadlo Komédie hru Wolframa Lotze *Politici*. Vyučuje také dramaturgii na DAMU a od sezony 2022/23 přijala nabídku na místo dramaturgyně v Národním divadle Praha.

MICHAL NOVINSKI

Hudební skladatel je autorem scénické hudby k desítkám divadelních inscenací, filmů a televizních pořadů na Slovensku i v zahraničí. Za svou tvorbu získal řadu významných ocenění. Je držitelem tří cen slovenské divadelní kritiky DOSKY, slovenské národní filmové ceny Slnko v sieti, dvou Českých lvů (za hudbu k filmu Jana Svěráka *Kuky se vrací* a spolu s Janem P. Muchowem za hudbu k filmu Davida Ondříčka *Ve stínu*) a ceny České filmové kritiky (*Ve stínu*). Pravidelně skládá hudbu k inscenacím Slovenského národního divadla a Národního divadla v Praze (např. v roce 2011 pro hru Petra Zelanky *Ohrožené druhy*). Spolupracuje i s divadlem Vígszínház v Budapešti.

KRISTINA ŽANTOVSKÁ

Dramaturgyně a publicistka, v Městských divadlech pražských je od sezony 2018/19. Vystudovala dramaturgii na DAMU a vyzkoušela postupně všechna média. Průběžně publikovala v nejrůznějších periodikách, od *Respektu* až po současné *Lidové noviny* a stanici Český rozhlas Plus. Na začátku 90. let vydávala čtvrtletní magazín životního stylu *UM*, který musel ustoupit nepůvodním lesklým magazínům. Poté strávila několik let ve Spojených státech, kde vedle propagace české kultury a kulturnosti pomáhala

s otevřením Českého centra v New Yorku. Více než deset let pracovala v Českém rozhlase na různých dramaturgicko-publicistických pozicích a tři roky v developmentu televize Nova, mimo jiné na seriálech *Soukromé pastí* a *Dokonalý svět*. Působila i pět sezon v Divadle na Vinohradech, kde její dramaturgické politické sitcomu *Jistě, pane ministře* dosáhla 242 repríz. Spolupracovala také s Divadlem pod Palmovkou, Divadlem Na zábradlí a Letními shakespearovskými slavnostmi.

MICHAL MORAVEC

Vystudoval herectví na brněnské konzervatoři a na Janáčkově akademii múzických umění, kde v současné době studuje činoherní režii v ateliéru Petra Oslzlého a Ivo Krobota. Během studií působil jako asistent režie v Národním divadle Brno (*Slaměný klobouk* v režii Martina Čičváka) a Divadle Husa na provázku (*Setkání spiklenců* v režii Petra Erbesa a Borise Jedináka). Jeho školní inscenace, monodrama *Na tom nesejde*, vyhrála na mezinárodním festivalu studentských divadel FESTUM ve Španělsku dvě ocenění za nejlepší herecký výkon a speciální cenu poroty za inscenaci.

JIŘÍ ŠTRÉBL

V Městských divadlech pražských je od roku 2019. Nejprve se vyučil prodavačem a teprve jako dělnický kádr mohl vystudovat střední a posléze Vysokou školu ekonomickou. Ve dvaceti letech vyhrál konkurs v A studiu Rubín, kde ztvárnil mj. titulní roli *Krysaře*, a ve Volném sdružení režisérů hrál např. v „perestrojkové“ inscenaci *Ó, velký Buddha, pomoz jim*. Spolupracoval s Divadelním spolkem Kašpar a posléze spolu s Michalem Dočekalem odešli do divadla Komédie. Začátkem 90. let hrál i na oblastních scénách na Kladně či v Příbrami. Po odchodu Michala Dočekala do Národního divadla zůstal na volné noze, do Komédie se vrátil díky Janu Nebeskému a jeho inscenaci *Kanibalové* a stal se jedním z výrazných protagonistů éry Dušana D. Pařízka (*Utrpení knížete Sternenhocha*, *Světlanápravce*, *Vodičkova-Lazarská* aj.). V posledních letech hostoval například v Národním divadle, Spitfire Company nebo Divadle Na zábradlí a pravidelně spolupracoval s Divadelním studiem Továrna. Diváci jej také znají z filmu: *Pouta* Radima Špačka, *Hlava-ruce-srdce* Davida Jařaba či z televizních seriálů *Redakce*, *Kriminálka Anděl* a *Ulice*.

IVANA UHLÍŘOVÁ

V Městských divadlech pražských je od sezony 2020/21. Vystudovala ostravskou Janáčkovu konzervatoř a ještě za studia hostovala v Divadle Petra Bezruče. Po absolutoriu byla dvě sezony v angažmá Městského divadla Karlovy Vary. Následovalo několik let hostování v Huse na provázku, v Divadle v Řeznické, A studiu Rubín, které ukončilo angažmá v divadle Komédie. V letech 2004 až 2012 tam ztvárnila téměř tři desítky rolí a současně hostovala na dalších scénách, např. v MeetFactory, ve Švandově divadle, Vinohradském divadle, Divadle NoD a Divadle Bolka Polívky. Po ukončení angažmá v divadle Komédie spolupracovala s Vinohradským divadlem, Studiem Hrdinů a Činoherním klubem a účastnila se zahraničních divadelních projektů v Rakousku, Německu, Švýcarsku a na Slovensku. Stále častěji se věnuje i režii a autorským projektům. Hrála v řadě českých filmů a spolupracuje i s rozhlasem. Za svou hereckou práci získala též několik mezinárodních cen.

PETRA TENOROVÁ

V Městských divadlech pražských působí od roku 2016. Vystudovala herectví na Janáčkově konzervatoři v Ostravě. Už během studií hostovala v Národním divadle moravskoslezském. V roce 2009 odešla do svého prvního angažmá ve Východočeském divadle v Pardubicích. Za šest let působení zde odehrála 25 rolí (*Konstancie v Amadeovi*, *Eržika v Baladě pro banditu*, *Hermie ve Snu noci svatojánském*, *Markéta Lazarová*, *Helena v Mrzákově Inishmaanském* ad.). Spolupracovala také s pardubickým Divadlem Tří. Poté byla jeden rok v angažmá v Městském divadle na Kladně. Jakožto Kateřina Horovitzová se účastnila projektu *Vlak Lustig*. Hostuje také v pražských divadlech Kalich, U Valšů a ve Vršovickém divadle MANA. Zahrála si i v několika českých filmech a seriálech (*Cukrárna*, *Ulice*, *Bohéma* ad.).

TOMÁŠ WEISSER

V roce 2021 dokončil studium činoherního herectví na pražské DAMU. Ve školním divadle DISK absolvoval například v roli Prospera v Shakespearově *Bouři* (režie Viktorie Čermákové), jako Nikolaj Trilecký v Čechovově *Platonovovi* (režie Jakub Korčák) nebo v *Digitálním podzemí* Kryštofa Pavelky v režii Evy Salzmann-

ové, které bylo v sezoně 2021/22 na repertoáru divadla Komédie. Během studia účinkoval také ve dvou inscenacích generačního divadelního souboru Distheatranz. Spolupracoval i se studenty pražské FAMU či písecké FAMO.

MARTINA JINDROVÁ

V Městských divadlech pražských působí od sezony 2022/23. Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU pod pedagogickým vedením Evy Salzmannové, Ondřeje Vetchého a Michala Dočekala. V divadle DISK absolvovala rolemi Velké sestry v *Přeletu nad kukaččím hnízdem* a v autorské hře Kryštofa Pavelky *Digitální podzemí*. Je členkou souborů Distheatranz a Ductus Deferlen. Spolupracuje s divadly Kolonie, Depresivní děti touží po penězích a Pomezí. Ztvárnila jednu z hlavních postav webového seriálu *TBH* pro Českou televizi, který získal cenu za nejlepší webový seriál na festivalu Serial Killer.

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

MÍSTO DŮVĚRNÝCH POTKÁNÍ – POŘAD HOVORŮ A HUDBY, S LIDMI Z JEVIŠTĚ
I ZÁKULISÍ – JEN PRO VÁS!

VÍCE ZÁŽITKŮ! Více výhod! ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC, ROKOKO
A KOMEDIE, Z PRVNÍ ŘADY? RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO KLUBU DIVÁKŮ
PRVNÍ ŘADA!

Více informací o výhodách pro
členy klubu najdete na našem webu
www.mestskadivadlaprazska.cz.

BUĎTE

V OBRAZE!

Roland Schimmelpfennig
PRASKLEJ SVĚT

PREMIÉRA 10. 12. 2022 V DIVADLE ROKOKO

Pátá premiéra sezony 2022/23.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Přebyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Kristina Žantovská.

Grafická úprava Lucie Zelená.

Práva k provozování zastupuje agentura S. Fischer Verlag GmbH,
Frankfurt nad Mohanem, Německo.

Autorská práva v České republice zastupuje Aura-Pont s. r. o.,
Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

Autorku překladu dramatického textu zastupuje Dilia, divadelní,
literární, audiovizuální agentura z. s., Krátkého 1, Praha 9.

ROKOKO MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ

PR
AG
PR
AG
PR
AG
PR
AG

bnt
attorneys
in CEE

NOVOU
PERSPEKTIVU.